

400 ΧΡΟΝΙΑ ΑΓΩΝΕΣ

Α Παρουσιαστής : Αν μια φορά κινδύνεψε το ελληνικό έθνος να αφανιστεί αυτή ήταν στα 400 χρόνια σκλαβιάς που ακολούθησαν την άλωση της Κων/λης από τους Τούρκους.

Β Παρουσιαστής : Οι έλληνες υπέφεραν τα πάνδεινα από τους Τούρκους. Προσβολές, ταπεινώσεις, φτώχεια, βασανισμούς. Μα το χειρότερο απ' όλα ήταν το ΠΑΙΔΩΜΑΖΩΜΑ.

Α Παρουσιαστής : Οι Τούρκοι άρπαζαν ελληνόπουλα από τα σπίτια τους και αφού τα άλλαζαν πίστη , τα αγόρια τα έκαναν Γενίτσαρους, άγριους στρατιώτες και τα κορίτσια τα έστελνα στα χαρέμια των πασάδων.

1^ο ΘΕΑΤΡΙΚΟ : « ΤΟ ΠΑΙΔΩΜΑΖΩΜΑ »

ΠΑΙΔΩΜΑΖΩΜΑ

(Καθισμένη σε ένα ξύλινο καρεκλάκι η μητέρα διαβάζει την κόρη της κείμενα από το ψαλτήρι. Η κόρη κάθεται κάτω κι έχει ακουμπισμένο στο καρεκλάκι τον πίνακά της με το φτερό. Δίπλα η γιαγιά γνέθει μαλλί).

ΜΗΤΕΡΑ : Τελειώνεις πουλάκι μου ; όπου νάναι θάρθει ο Κωστής να σε πάρει για να πάτε στο σχολειό, σας περιμένει ο παπα-Κοσμάς στο μοναστήρι.

ΜΑΡΙΩ : Έτοιμη είμαι μάνα, να διαβάσω μια φορά ακόμη για τον Λεωνίδα γιατί είναι ο αγαπημένος βασιλιάς του παπα-Κοσμά και μας ρωτά συχνά γι' αυτόν.

ΜΗΤΕΡΑ : Μα τι έκανε αυτός οοοο... πως τον είπες ;

ΜΑΡΙΩ : Λεωνίδας μαμά, Λεωνίδας!

ΜΗΤΕΡΑ : Ναι, Λεωνίδας. Τι έκανε αυτός ;

ΜΑΡΙΩ : Θυσιάστηκε μαζί με 300 Σπαρτιάτες για την πατρίδα του. Ήξερε ότι θα πεθάνει κι όμως έμεινε μαζί με τα παλικάρια του και πολέμησαν μέχρι το τέλος. Έτσι πρέπει να κάνουμε κι εμείς λέει ο παπα-Κοσμάς αν θέλουμε να λευτερωθεί η πατρίδα μας, να πολεμήσουμε τους Τούρκους.

ΓΙΑΓΙΑ : *(Σηκώνεται ανήσυχη και κοιτάζει γύρω της)* Πιο σιγά παιδάκι μου, πιο σιγά. Και οι τοίχοι έχουν αυτιά. Δεν είδες τι έπαθε ο κυρ-Βαγγέλης. Ήρθαν τον πήραν οι Τούρκοι γιατί ο γιος του είναι κλέφτης στο βουνό, και δεν τον ματάδε κανένας.

ΜΑΡΙΩ : *(την πλησιάζει και την αγκαλιάζει)* Φτάνει πια γιαγιάκα μου ...φτάνει ο φόβος...ο θάνατος για την πατρίδα δεν είναι θάνατος είναι τιμή να πε θ.... *(ακούγονται έντονα χτυπήματα στην πόρτα)*

ΜΗΤΕΡΑ : Μα ποιος να 'ναι ; *(πλησιάζει προς την πόρτα ανήσυχη)* Ποιος είναι ;

ΚΩΣΤΗΣ : Εγώ είμαι θεια, ο Κωστής...άνοιξε γρήγορα ... γρήγορα..

(ανοίγει την πόρτα και μπαίνει μέσα ο Κωστής αναστατωμένος με κρεμασμένη στον ώμο την πάνινη σάκα του)

ΜΗΤΕΡΑ : Μα τι συμβαίνει παιδάκι ; Τι συμβαίνει ;

- ΚΩΣΤΗΣ : *(πανικόβλητος)* Τούρκοι θεια, Τούρκοι στο χωριό κι έρχονται κατά δω. Γυρνάν όλα τα σπίτια και μαζεύουν κορίτσια για το χαρέμι του πασά. Να κρύψουμε τη Μαριώ ... γρήγορα θεια
- ΓΙΑΓΙΑ : Θεέ μου ... Παναγία μου
- ΜΗΤΕΡΑ : Μάνα, κρύψε τη Μαριώ στο υπόγειο, εσύ Κωστή μου πήδα από το πίσω παράθυρο και τρέχα να ειδοποιήσεις και τις άλλες κυράδες του χωριού. *(ακούγονται δυνατά χτυπήματα στην πόρτα, χτυπήματα από κοντάκι όπλου-στη βιασύνη της η Μαριώ ξεχνάει το κονδύλι της)*
Γρήγορα μάνα, πάρε τα παιδιά από δω.
- ΤΟΥΡΚΟΣ : Ανοίξτε γκιαούρηδες ... ανοίξτε...
- ΜΗΤΕΡΑ : Τώρα εφέντες μου, τώρα έρχομαι *(κοιτάζει γύρω της και πάει να ανοίξει)*
- ΤΟΥΡΚΟΣ : Ανοίξτε γκιαούρηδες ...*(τα χτυπήματα γίνονται πιο έντονα)* ανοίξτε γιατί θα σπάσουμε την πόρτα !
(ανοίγει η πόρτα και σπρώχνοντάς την μπαίνουν μέσα)
- ΜΗΤΕΡΑ : Περάστε εφέντες μου, καθίστε ... καθίστε ... θέλετε να σας τρατάρω κάτι ; έχουμε μπρούσκο κρασί και γλυκά σύκα
- ΤΟΥΡΚΟΣ : Δεν είναι καιρός για κεράσματα γκιαούρισσα , μάθαμε ότι έχει όμορφη κόρη και ο πασάς τη θέλει για το χαρέμι του.
- ΜΗΤΕΡΑ : Αχ , αφέντη μου, είχα μια κόρη σαν τα κρύα τα νερά , μα τη ζήλεψε ο χάρος και μου την πήρε, πάει ένας χρόνος τώρα. Είμαι μόνη μου η καφερή.
- ΤΟΥΡΚΟΣ: Κι αυτό ποιανού είναι ; μήπως στα γεράματα μαθαίνεις γράμματα ; *(την πιάνει από τα μαλλιά)* πες μου που είναι γιατί θα σου πάρουμε τώρα το κεφάλι.
- ΜΗΤΕΡΑ : *(με δυσκολία και με λυγμούς)* Πέθανε σας λέω, πέθανε...είμαι μόνη η έρημη.
- ΤΟΥΡΚΟΣ: Ποιον πας να γελάσεις; Πες μας που την έχεις κρύψει γιατί αυτές θα οι τελευταίες σου στιγμές. *(σηκώνει το σπαθί του κι ετοιμάζεται να τη σκοτώσει-εμφανίζεται τότε η Μαριώ)*
- ΜΑΡΙΩ : Όχι, μάνα μου, εδώ είμαι άπιστοι... αφήστε τη μάνα μου... *(μάνα και κόρη αγκαλιάζονται)*
- ΜΗΤΕΡΑ : Γιατί ψυχή μου... Μαριώ μου *(οι Τούρκοι της αποσπούν με τη βία τη Μαριώ)*
- ΜΑΡΙΩ : Αντίο μάνα μου ... κάνε κουράγιο ... κάποτε θα ξαναβρεθούμε ...
(την πιάνουν και τη βγάζουν έξω- η μάνα καταρρέει σηκώνεται προσπαθεί να ακολουθήσει μα τη σταματάει η γιαγιά)
- ΓΙΑΓΙΑ : Που πας καημένη, θέλεις να χαθείς κι εσύ ;
- ΜΗΤΕΡΑ : Τι να την κάνω τη ζωή μάνα μου; Τι να την κάνω τη ζωή χωρίς τη Μαριώ μου;
- ΓΙΑΓΙΑ : Υπομονή να κάνεις, υπομονή !
(ακούγονται φωνές και ένας πυροβολισμός- πετάγονται όρθιες)
Παναγία μου , τι γίνεται ;*(η μητέρα τρέχει στην πόρτα μα πριν προλάβει να βγει έρχεται ο Κωστής- κρατάει το μαντήλι της Μαριώς βαμμένο στο αίμα)*
- ΚΩΣΤΗΣ : Θεια – θεια ! *(δυσκολεύεται να πει κάτι)*
- ΜΗΤΕΡΑ : Τι έγινε παιδάκι μου, τι έγινε μίλα ...*(βλέπει το ματωμένο μαντίλι και το αναγνωρίζει- το αρπάζει με αγωνία)* η Μαριώ μου ... μίλα παιδί μου , τι έγινε ;
- ΚΩΣΤΗΣ : *(κομπιάζοντας)* Καθώς οι Τούρκοι περνούσαν κάτω από το μεγάλο πλάτανο δίψασαν κι έσκυψαν να πιουν νερό. Τότε η Μαριώ το έβαλε στα πόδια. Λίγο ακόμα και θα 'φτανε στην εκκλησιά. Την είδε ο Τούρκος και την

πυροβόλησε ο άτιμος ... η σφαίρα την πήρε ... έτρεξα δίπλα της...μα ήταν αργά ... το μόνο που είπε πως πεθαίνει σαν... Ελληνίδα

(η μητέρα αφήνει τον Κωστή – προχωράει μηχανικά στη μέση της σκηνής)

ΜΗΤΕΡΑ : Στο καλό πουλάκι μου ... στο καλό ... δε θ' αργήσω να έρθω κοντά σου.

Β Παρουσιαστής : Οι Έλληνες μην αντέχοντας τη σκλαβιά συχνά επαναστατούσαν

Α Παρουσιαστής : Δυστυχώς οι επαναστάσεις αυτές ήταν τοπικές κι ανοργάνωτες κι έτσι πνίγονταν στο αίμα.

Β Παρουσιαστής : Πολλοί Έλληνες μην αντέχοντας τις αδικίες , τα βάσανα και τη σκλαβιά άφηναν τα σπίτια τους , ανέβαιναν στα βουνά κι από εκεί πολεμούσαν τους Τούρκους. Ήταν οι περίφημοι κλέφτες και αρματολοί.

2° ΘΕΑΤΡΙΚΟ « ΚΛΕΦΤΕΣ »

ΚΛΕΦΤΕΣ

(Δύο αγρότες γυρνούν κουρασμένοι από το κτήμα τους. Κουβαλούν στους ώμους από μισό σακί σιτάρι και στο χέρι έχουν ένα δρεπάνι. Κουρασμένοι κάθονται να ξεποστάσουν πάνω στα σακιά και να πιουν λίγο νερό. Συζητούν για τη σοδειά τους.)

Παναγής : Πώς πήγε η σοδειά εφέτος βρε Γιώργη ;

Γιώργης : Πώς να πάει, κύλησε όλη η χρονιά χωρίς βροχές. Λίγα πράγματα, ίσα ίσα να ζήσει η φαμίλια μου το χειμώνα.

Παναγής : Κι εγώ τα ίδια. Αλλά εφέτος θα δυσκολευτούμε, έχω ένα στόμα ακόμη να θρέψω. Η γυναίκα μου γέννησε πριν από λίγες μέρες ένα γιο.

Γιώργης : Να σου ζήσει, να σου ζήσει. Ένας ακόμη Έλληνας.

Παναγής : Ένας ακόμη σκλάβος Έλληνας θέλεις να πεις. *(το έχει πει δυνατά και με αγανάκτηση)*

Γιώργης : *(τρομαγμένος)* Πιο σιγά βρε Παναγή, πιο σιγά. Ξέχασες ότι τριγυρνάει στα μέρη μας ο Μεχμέτ Αλής. *(κοιτάζει γύρω του φοβισμένος)* Πέντε Έλληνες έκλεισε χτες στα μουντρούμια της Καλαμάτας. Ξέρεις ότι όποιος μπει εκεί τον τρώει το μαύρο το σκοτάδι. *(συνωμοτικά)* Ψάχνει να βρει τον καπετάν Νικήτα.

Παναγής : Μα βρε Γιώργη, σκοτάδι έχουμε κι εδώ, σκοτάδι δεν είναι να φοβάσαι να μιλήσεις, να μη μπορείς να πας στην εκκλησία, να μαθαίνουν τα παιδιά σου γράμματα κρυφά τη νύχτα στο μοναστήρι, να μη μπορείς να βρεις το δίκιο σου ;

Γιώργης : *(κοιτάζοντας γύρω του ανήσυχος)* Πιο σιγά βρε Παναγή, πιο σιγά. Θέλεις να μας κάψεις. Τρελάθηκες; Πάψε σου λέω Στις μέρες μας και οι τοίχοι έχουν αυτιά.

Παναγής : *(ακόμα πιο έντονα)* Δεν αντέχω άλλο βρε Γιώργη, ο πατέρας μου γεννή-

θηκε σκλάβος, εγώ σκλάβος, μα πίστευα ότι ο γιος μου θα γεννιόταν ελεύθερος. Μα κι αυτός σκλάβος γεννήθηκε. Που θα πάει αυτό ;

(ακούγεται ποδοβολητό αλόγων- πυροβολισμοί- φωνές)

Γιώργης : Σώπασε *(αφουγκράζεται)* ακούγονται πολύ κοντά καβαλάρηδες ! Έλα κάθισε και τσιμουδιά.... σκέψου την οικογένειά σου ! Έφτασαν *(κοιτάει έξω φοβισμένος και γυρνάει στο σακί)* Πρόσεχε σε παρακαλώ τι θα πεις Μη μας πάρεις στο λαιμό σου

(Μπαίνουν τρεις Τούρκοι – δύο στρατιώτες και ένας αξιωματικός- ο Γιώργης σκύβει υποτακτικά ενώ ο Παναγής κάθεται σκυμμένος στο σακί- Ο αξιωματικός του κοιτάει περίεργα – το βλέμμα του σταματάει στον Παναγή – τον πλησιάζει με αργά βήματα)

Μεχμέτ : Τι κάνετε εδώ βρε γκιαούρηδες ; *(ο Παναγής σηκώνεται)* Τι είναι αυτά που κουβαλάτε ;

Γιώργης : Από το χωράφι ερχόμαστε εφέντη μου. Μαζέψαμε ότι σιτάρι έμεινε από την ξηρασία, να θρέψουμε τις φαμίλιες μας.

Μεχμέτ : Μήπως είδατε κανέναν γκιαούρη με όπλο να περνάει από εδώ-κυνηγάμε εδώ και μέρες αυτό το σκύλο τον καπετάν- Νικήτα. Τον τουφεκίσαμε πιο κάτω, τον πληγώσαμε αλλά μας ξέφυγε. Κάπου εδώ πρέπει να είναι κρυμμένος.

Γιώργης : Όχι, εφέντη μου. Εμείς είμαστε ήσυχoi άνθρωποι, τη δουλειά μας κοιτάμε μόνο. Δεν είδαμε κανένα.. καθίσαμε λίγο εδώ να ξαποστάσουμε...

Μεχμέτ : *(απευθύνεται στον Παναγή)* Εσύ γκιαούρη δε μιλάς ε; σαν κάτι να μου κρύβεις ! Λέγε Τι ξέρειςτον είδες ;

Γιώργης : Όχι πασά μου σου λέω δεν είδαμε τίποτε...Μίλα Παναγή...

Μεχμέτ : *(Σπρώχνει τον Γιώργη και πιάνει από το λαιμό τον Παναγή και τον ταρακουνάει)* Μίλα Γκιαούρη...τι μου κρύβεις ... μίλα αν θέλεις να ζήσεις ! *(τον σπρώχνει και τον πετάει κοντά στο σακί, δίπλα στο δρεπάνι – ο Παναγής μένει εκεί πεσμένος – με το ένα χέρι του έχει πιάσει το δρεπάνι)* Μίλα Γκιαούρη ... λέγε λέγε τι ξέρεις ... *(στους στρατιώτες)* πάρτε το σιτάρι ... να πεθάνουν τα παιδιά του από την πείνα να μάθει να μάθει πιος είναι αφέντης και ποιος σκλάβος. *(οι στρατιώτες πλησιάζουν)*

Τούρκος : Δώστον σε μένα εφέντη μ' και θα σου τον κάνω να μαρτυρήσει. *(ο αξιωματικός κάνει νόημα να τους πιάσουν)*

Τούρκος : *(πιάνει τον Παναγή από το στήθος και του δίνει δύο χτυπήματα)* Λέγε γκιαούρη, μίλα, μίλα γιατί δε θα ξαναδείς το φως της ημέρας. Θα σε φάει το μαύρο το σκοτάδι.

Παναγής : Μα εφέντη μου *(ο ένα Τούρκος τον σπρώχνει στον άλλο)*

Τούρκος : Μίλα καταραμένε, μίλα ... *(ο Παναγής πετάγεται με το δρεπάνι και χτυπάει στο στήθος τον ένα στρατιώτη- πάει για τον άλλο)*

Παναγής : Άτιμοι Τούρκοι....φτάνει πια *(ο Μεχμέτ έχει τραβήξει το πιστόλι του και τον πυροβολεί – τον πληγώνει στο χέρι- ο Παναγής γονατίζει και πιάνει το χέρι του – το δρεπάνι πέφτει κάτω – ο Γιώργης έχει τραβηχτεί πίσω)*

Μεχμέτ : *(έχει τραβήξει τη χατζάρα του - απευθύνεται στον Γιώργη)* Και τώρα η σειρά σου!

(ακούγεται ένας πυροβολισμός και πέφτει ο δεύτερος στρατιώτης-μπαίνει μέσα ο Καπετάν-Νικητάς κρατώντας το σπαθί του)

Νικήτας : Με έψαχνες Μεχμέτ ... Νάμαι λοιπόν μπροστά σου ... Φυλάξου..

(επιτίθεται και μετά από λίγο σκοτώνει τον Τούρκο- πλησιάζει τον

*Παναγή και τον σηκώνει)*Καθώς ήμουν κρυμμένος πίσω από αυτό το βράχο είδα και άκουσα όσα έγιναν. Παναγή είσαι παλικάρι, αλλά μετά από αυτό που έκανες δεν μπορείς να γυρίσεις στο χωριό σου. Οι Τούρκοι θα σε κυνηγήσουν και θα σκοτώσουν. Καλύτερα να έρθεις μαζί μου στο βουνό... να γίνεις κλέφτης, ελεύθερος σαν κι εμάς.

Παναγής : *(σκεπτικός)* Ναι ... μα η οικογένειά μου ; Ο γιος μου ;

Νικήτας : Μην ανησυχείς, θα δώσω διαταγή να τους προσέχουν οι άνθρωποί μου στο χωριό...έλα λοιπόν γρήγορα ... γιατί όπου νάσαι θα φανούν και άλλοι Τούρκοι.

Παναγής : Έρχομαι Καπετάν- Νικήτα. Γιώργη να προσέχεις και την οικογένειά μου και να πεις στη γυναίκα μου να μου μεγαλώσει το γιο μου σαν ελεύθερο Έλληνα γιατί από τώρα κι ύστερα ο πατέρας παύει να είναι σκλάβος . Κι όταν μεγαλώσει να έρθει να με βρει, γιατί αισθάνομαι ότι πλησιάζει ο καιρός που η πατρίδα μας θα σπάσει τα δεσμά της. *(Φεύγουν)*

Γιώργης : Στο καλό

Α Παρουσιαστής : Στα 400 χρόνια της σκλαβιάς έγιναν πολλά επαναστατικά κινήματα, όλα όμως απέτυχαν. Έτσι οι Έλληνες κατάλαβαν ότι έπρεπε να οργανωθούν.

Β Παρουσιαστής : Έτσι το 1814 ίδρυσαν τη Φιλική Εταιρεία.

3^ο ΘΕΑΤΡΙΚΟ « Ο ΟΡΚΟΣ »

Ο ΟΡΚΟΣ

(Εύλινοι κορμοί βαλμένοι ημικυκλικά θα χρησιμεύσουν σαν καθίσματα – οι γυναίκες κρατούν καλάθια μέσα στα οποία θα αποσπυρίσουν καλαμπόκι – η μία έχει μαζί της και το μικρό παιδί της- μπαίνει πρώτη η Αργυρώ με το παιδί της)

ΑΡΓΥΡΩ : Μα που είναι οι άλλες, είχαμε συνεννοηθεί με το βασίλεμα του ήλιου να βρεθούμε στις Βασίλωσ, έχει πολύ καλαμπόκι εφέτος, αρρώστησε κι ο άντρας της και τον έχει στο κρεβάτι και είπαμε όλες να βοηθήσουμε.

ΒΑΣΙΛΩ : *(Από πίσω)* Εδώ είμαι, μια στιγμή κι έφτασα, να φτιάξω ένα τσάι στο νοικοκύρη μου βουλευτείτε ελόγου σας Ήρθαν οι άλλες οι γυναίκες ; *(μπαίνει αναποκοκκινισμένη – με τα μανίκια σηκωμένα και τη μαντίλα πεσμένη στους ώμους).* Α... εσύ είσαι Αργυρώ μου ...

ΑΡΓΥΡΩ : Όπου νάσαι θα φανούν και οι άλλες ... πώς τα πάει ο Κωνσταντής ; Του πέρασε ο πυρετός ;

ΒΑΣΙΛΩ : Καλύτερα ... καλύτερα είναι ... τούδωσε ένα μαντζούνι η γριά η Μαγδάλω και αναστήθηκε ο καημένος.... Του κάνει και βεντούζες δυο φορές την εβδομάδα. Φοβήθηκα ότι θα τον έχανα ... αλλά είναι γερός ο κύρης μου. Μα ποιο είναι αυτό το λουλούδι...έλα δω πουλάκι μου να σε ιδώ... *(την πλησιάζει η Αννούλα)*

- ΑΡΓΥΡΩ : Η κόρη μου είναι η Αννούλα, η μόνη μου παρηγοριά μετά που μου πήρανε το Δημήτρη μου οι άτιμοι οι Τούρκοι, οκτώ χρονών ήτανε δεν ήτανε... πού νάσαι άραγε τώρα το παλικάρι μου
- ΒΑΣΙΛΩ : Πάνε τώρα δέκα χρόνια και ακόμα πονάς έρημη Αργυρώ... Μα να ακούγονται και οι άλλες... *(μπαίνουν τρεις γυναίκες)* καλώς τες ... κοπιάστε...
- ΔΕΣΠΟΙΝΑ : Αργήσαμε λίγο γιατί έχουμε άσχημα μαντάτα , ο Βελής του Τρικόρφου, μαζί με δυο τζοχατζαραίους φάνηκε να ανεβαίνει κατά το χωριό μας. Οι άντρες του χωριού είναι ανάστατοι... από κάτι μισόλογα που έπιασε το αυτί μου, κάποιος σπουδαίος κρύβεται στο χωριό μας...
- ΜΑΡΙΩ : Κι εγώ παραξενεύτηκα με τα σούρτα-φέρτα των αντρών ... μα πούναι το καλαμπόκι Βασίλω, εμπρός ας αρχίσουμε τη δουλειά, δεν έχουμε όλη τη νύχτα δικιά μας.
(Η Βασίλω φέρνει το καλαμπόκι και το βάζει στα καλάθια – οι γυναίκες καθισμένες ξεσπυρίζουν το καλαμπόκι και το ρίχνουν σε ένα μεγάλο ταψί που έχουν μπροστά τους – η πρώτη ξεκινάει ένα «μοιρολόγι» και ακολουθούν οι υπόλοιπες – η μικρούλα αποκοιμείται σε μια γωνιά – η μητέρα της σηκώνεται και τη σκεπάζει με το σάλι της).
- ΒΑΣΙΛΩ : *(σηκώνεται – κρυφοκοιτάζει προς το δωμάτιο όπου είναι ο άρρωστος και λέει συνωμοτικά)* Ακούστε γυναίκες, κι εγώ παραξενεύτηκα με τον Κωνσταντή μου αυτές τις μέρες. Δεν κοίταζε να γιάνει, μον' γκρίνιαζε που αρρώστησε αυτό τον καιρό... λες και η αρρώστια πάει με το μήνα... Πέρασε και τον είδε και ο Λάμπρος , της Στάθαινας ο γιος, και όλο κάτι έλεγαν, για κάποιον παπά που θα έρθει στα μέρη μας.
(Εμφανίζεται ο Κωνσταντής, με σκούφο και κασκόλ)
- ΒΑΣΙΛΩ : Μα τι κάνεις Χριστιανέ μου, τρελάθηκες, γιατί σηκώθηκες ;
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Ακούστε γυναίκες, τελειώστε τη δουλειά σας κι άντε σπίτια σας, θέλω λιγάκι να ησυχάσω. *(απευθύνεται στη μικρή)* Άντε πουλάκι μου στο σπίτι σου να γύρεις στο κρεβάτι σου...
- ΒΑΣΙΛΩ : Μα Κωνσταντή μου ...
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Άντε γυναίκα, γιατί πάει να σπάσει το κεφάλι μου...
(Οι γυναίκες σηκώνονται και φεύγουν)
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Άκου, γυναίκα, *(βήχει)* περιμένω κάποιον από την πολιτεία σήμερα, ετοίμασε το γιατάκι των ξένων, σφάξε κι εκείνον τον κόκορα και βάλ' τον στο τσουκάλι. Να δυναμώσει ο άνθρωπος, έρχεται από μακριά, και θα 'ναι κουρασμένος.
- ΒΑΣΙΛΩ : Μα άντρα μου
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Κάνε όπως σου λέω, και πρόσεχε... τσιμουδιά στις γειτόνισσες!
(Φεύγει)
Άμα τελειώσεις κάνε μου κι ένα φασκόμηλο ... αυτός ο καταραμένος ο βήχας δε λέει να μου φύγει ... διάλεξε βλέπεις και την εποχή ... τώρα που ...
(Βηματίζει ανήσυχος, κοιτάζει από το παράθυρο, μονολογεί)
Μα γιατί αργούν ; Με το σούρουπο έπρεπε να είναι εδώ!
(Βηματίζει- Ακούγονται συνθηματικά χτυπήματα στην πόρτα- πετάγεται γρήγορα να ανοίξει- μπαίνει μέσα ο Παπαφλέσσας μ' έναν χωριανό)
- ΧΩΡΙΑΝΟΣ : Κλείσε γρήγορα. Άσχημα τα πράγματα. Έμαθαν οι Τούρκοι ότι τριγυρνάει στα μέρη μας ο Παπάς και αλωνίζουν τον τόπο για να τον βρουν! Με χίλιες δυσκολίες φτάσαμε στο σπίτι σου.
(Ο Κωνσταντής φιλάει το χέρι του Παπαφλέσσα)

- ΠΑΠΑΣ : Άκου Κωνσταντή, αν με βρουν εδώ κινδυνεύει όλη σου η οικογένεια, καλύτερα να φύγω.
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Παπά μου, χρόνια τώρα περιμένω νέα για το ξεσηκωμό κι εσύ τώρα μου λες ότι κινδυνεύω, μήπως και κάθε μέρα δεν κινδυνεύω ή είναι ζωή αυτή με τους Τούρκους στο κεφάλι μας. Έλα παπά μου, κάτσε και λέγε, τι νέα φέρνεις ;
- ΠΑΠΑΣ : Μια στιγμή παιδί μου... τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά τώρα (*διστάζει*) αν μάθουν το παραμικρό οι Τούρκοι θα πάρουμε πολλούς ανθρώπους στο λαιμό μας.
- ΧΩΡΙΑΝΟΣ: Παπά μου, ο Κωνσταντής είναι άξιο παλικάρι και πρέπει να τον εμπιστευτείς, πρέπει να μάθει ...
- ΠΑΠΑΣ : Από τα λόγια του κι εγώ αυτό κατάλαβα. Άκου παλικάρι μου, σε όλη την Ελλάδα γυρνάνε άνθρωποι μας και ετοιμάζουν τον ξεσηκωμό... μα ... (*Διστάζει*)
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Λέγε Παπά μου, ξεροστάλιασα ...
- ΠΑΠΑΣ : Για να μάθεις περισσότερα παιδί μου πρέπει να δώσεις τον όρκο. Μα μόνο αν είσαι βέβαιος ότι αξίζει η πατρίδα πιο πολύ από τη ζωή σου.
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Τι να την κάνω τη ζωή μου αν είμαι σκλάβος, αν το παιδί μου και το παιδί του παιδιού μου γεννηθούν σκλάβοι ; Έλα παπά μου, είμαι έτοιμος από χρόνια γι' αυτή τη στιγμή.
- ΠΑΠΑΣ : (*βγάζει από την τσέπη του μια μικρή Βίβλο – τη φιλάει αυτός και ο χωριανός – κάνει νόημα στον Κωνσταντή να γονατίσει – ο Κωνσταντής βάζει το χέρι του πάνω στη Βίβλο- ο χωριανός ανάβει ένα κερί- ο Κωνσταντής επαναλαμβάνει τον όρκο μετά τον παπά*)
Πατρίδα μου, ενώπιον του αληθινού θεού ορκίζομαι ότι θα αφιερωθώ ολόψυχα σε σένα, ότι θα μείνω πιστός στην Εταιρεία για πάντα και δεν θα φανερώσω ποτέ τα μυστικά της. Θα πολεμήσω του Τούρκους όπου κι αν του βρω. Κι αν παραβώ τον όρκο μου και δεν εκπληρώσω το χρέος μου στην πατρίδα, η τιμωρία μου ας είναι ο θάνατος.
Σήκω παιδί μου! (*ο παπάς και ο χωρικός τον φυλάνε σταυρωτά*) . Τώρα πια ανήκεις στην εταιρεία και να είσαι έτοιμος , πλησιάζει η ώρα που θα σε χρειαστεί η πατρίδα.
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Μα πώς παπά μου ;
- ΠΑΠΑΣ : Άκου παιδί μου, στη Μάνη ήρθε ο Κολοκοτρώνης κι άλλοι πολλοί κλέφτες. Σε λίγο καιρό θα χτυπήσουν του Τούρκους στη Καλαμάτα και θα χρειαστούν παλικάρια. Να 'σαι έτοιμος. Όταν δεις στην πόρτα σου δύο πέτρες σε σχήμα σταυρού να κατέβεις στη Μάνη. Η πατρίδα , θα σε χρειάζεται παλικάρι μου !
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Θα 'μαι εκεί παπά μου. Κι αλίμονο στους Τούρκους που θα βρεθούν μπροστά μου .
- ΧΩΡΙΑΝΟΣ: Πρέπει να φύγουμε παπά μου. Έχουμε να δούμε κι άλλους δύο στο χωριό μας. Γεια σου Κωνσταντή!
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Μα παπά μου , μείνε λίγο να ξαποστάσεις, να φας κάτι...
- ΠΑΠΑΣ : Δεν έχουμε καιρό , γεια σου λεβέντη(*τον χτυπάει στον ώμο*) βλέποντας παλικάρια σαν εσένα ξέρω πως δεν θα αργήσει η μέρα της λευτεριάς. Καλή αντάμωση παιδί μου.
(*ο Κωνσταντής του φυλάει το χέρι – ο παπάς τον σηκώνει και τον φιλάει σταυρωτά – φεύγουν – μένει μόνος στρέφεται προς τον ουρανό*)
- ΚΩΝ/ΤΗΣ : Παναγιά μου, ήρθε λοιπόν η ώρα, δώσε μου τη δύναμη να φανώ άξιος Έλληνας.

(Μπαίνει η γυναίκα του)

ΒΑΣΙΛΩ : Άκουσα φωνές, ποιος ήταν, ήρθε ο ξένος ;

ΚΩΝ/ΤΗΣ : Ήρθε γυναίκα ήρθε, μα μαζί έρχεται και η ελευθεριά . Μα εσύ ούτε είδες , ούτε ξέρεις τίποτε. Πάμε γυναίκα να φάμε τον κόκορα. (την παίρνει και φεύγουν). Σήμερα ήταν μια σπουδαία μέρα....

Β Παρουσιαστής : Το 1821 ήταν πλέον έτοιμοι να διώξουν τους Τούρκους.

Ορκίστηκαν στην Αγία Λαύρα , μπροστά στο Θεό ή να ελευθερωθούν ή να πεθάνουν « Ελευθερία ή Θάνατος» !

4^ο ΘΕΑΤΡΙΚΟ « ΚΑΡΑΟΥΛΙ »

ΚΑΡΑΟΥΛΙ

(ΚΛΕΦΤΕΣ)

(Μια παρέα κλεφτών είναι καθισμένη γύρω από τη φωτιά- σιγοβράζει μια χύτρα που είναι κρεμασμένη από τρία ξύλα σε σχήμα τρίποδου, κάποιιοι καθαρίζουν τα όπλα τους , άλλοι ακονίζουν τα σπαθιά τους και ένας φυλάει καρούλι -σε μια άκρη είναι καθισμένος ένα τραυματισμένος με δεμένο το κεφάλι του με επίδεσμο και μπανταρισμένο το πόδι του)

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : (Σηκώνει το φλασκό με το κρασί που πίνει) Στην υγιά σας παλικάρια μου! *(απευθύνεται στον τραυματία)* Στην υγιά σου λεβέντη μου, καιρό θα κάνουν οι Τούρκοι να μας ξεχάσουν μετά το χτεσινό χτύπημα ! Στην υγιά σας, καλή λευτεριά!

ΠΡΩΤΟΠΑΛΙΚΑΡΟ : (σηκώνοντας το τουφέκι του) Στην υγιά σου καπετάνιε, από το στόμα σου και στου θεού το αυτί.

ΟΛΟΙ : *(σηκώνοντας τα όπλα και τα σπαθιά)* Στην υγιά σου καπετάνιε!

ΔΗΜΟΣ : Παραλίγο να με φάνε οι άπιστοι καπετάνιε.

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Η σφαίρα σε πήρε ξόφαλτσα, σε λίγο καιρό θα είσαι μαζί μας στα γιουρούσια. Είσαι γερό σκαρί, μοιάζεις του παππού σου του γερο-Δήμου, που άκουγαν το όνομά του οι Τούρκοι και αμπάρωναν τις πόρτες τους. Με παλικάρια σαν εσένα δε θα αργήσει να έρθει η λευτεριά.

ΠΡΩΤΟΠΑΛΙΚΑΡΟ : Αργεί αυτή η ώρα καπετάνιο ; Τέσσερα χρόνια είμαι πάνω στο βουνό, άφησα γονείς και βιος, κοιμάμαι σε σπηλιές και λαγκάδια αγκαλιά με το τουφέκι μου, πόσο ακόμα;

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Μη κιοτεύεις τώρα παλικάρι μου. Ξέρω ότι έχεις να κοιμηθείς σε στρώμα και να φας σπιτικό φαγητό πολύ καιρό, όμως η πατρίδα θέλει θυσίες. Και ο καιρός που θα ελευθερωθεί πλησιάζει. Χθες είχα μαντάτα από το δεσπότη της Πάτρας πώς κάτι μεγάλο ετοιμάζεται και να είμαστε έτοιμοι να προστρέξουμε.

Μα "κάθε πράγμα στον καιρό του", πιάσε μωρέ Δήμο ένα σκοπό λεβέντικο να σηκωθεί λίγο η ψυχή μας. *(ξεκινάει το τραγούδι "παιδιά της Σαμαρίνας")* Άντε λεβέντες μου, σηκωθείτε να ρίξουμε μια γυροβολιά. *(βγάζει ένα μαντίλι και ξεκινάει το χορό και μαζί του όλοι οι κλέφτες).*

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 3^ο : «Παιδιά της Σαμαρίνας »

- ΠΡ/ΠΑΛΙΚΑΡΟ : Στην υγείά σου καπετάνιο !
(μόλις τελειώσει ο χορός ακούγεται σφύριγμα κλέφτικο από το καραούλι)
- ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Τι είναι μωρέ Οδυσσέα ;
ΟΔΥΣΣΕΑΣ : Καπετάνιο, κάτω στο μονοπάτι φάνηκε άνθρωπος, ανεβαίνει με βια τον ανήφορο.
- ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Τι είναι μωρέ, Έλληνας ή Τούρκος ;
ΟΔΥΣΣΕΑΣ : Έλληνας μου φαίνεται, φέσι έχει στο κεφάλι, όχι σαρίκι. (απευθύνεται στον τσολιά που πλησιάζει) Στάκα στο τόπο ορέ. Πούθε πηγαίνεις ;
(Είναι λαχανιασμένος, έτοιμος να σωριαστεί, μιλάει με δυσκολία, σταματάει για να πάρει ανάσες)
- ΠΑΝΑΓΗΣ : Τον καπετάν-Νικήτα ψάχνω, έχω μαντάτα για δαύτον.
ΟΔΥΣΣΕΑΣ : Τι τον θέλεις ορέ, μήπως είσαι βαλτός από τους Τούρκους;
ΠΑΝΑΓΗΣ : Όχι, αδελφέ μου, Έλληνας είμαι, μα πρέπει να τον δω γρήγορα, είναι μεγάλη ανάγκη.
- ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Τι είναι ορέ Οδυσσέα ;
ΟΔΥΣΣΕΑΣ : Εσένα θέλει καπετάνιο, σου φέρνει μαντάτα λέει.
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Στείλτον τότε, τι περιμένεις ; (ο Παναγής πλησιάζει με δυσκολία, ο καπετάνιος απευθύνεται σε έναν από τους κλέφτες)
Αυτός είναι έτοιμος να σωριαστεί μωρέ, δώστε του λίγο νερό να στυλώσει. Πιες παλικάρι μου και ύστερα μου λες τα μαντάτα. (Πίνει νερό βιαστικά, λίγο χύνεται πάνω του)
- ΠΑΝΑΓΗΣ : Καπετάνιο... με έστειλε ο παπα-Φώτης να σου πω πως έγινε προδοσιά... και οι Τούρκοι έμαθαν που είναι το λημέρι σου. Κίνησαν την αυγή... όπου νάναι θα φανούν από δω. Εγώ έκοψα δρόμο μέσα από του Φαράγγι του Αϊ-Λιά και βγήκα μπροστά τους. Τους είδα από μακριά... είναι πολλοί καπετάνιο.
- ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Τι λες ορέ.
(ακούγεται το καρούλι που έχει τους Τούρκους ν' ανεβαίνουν)
- ΟΔΥΣΣΕΑΣ : Καπετάνιοοοοο , ένα λεφούσι από σαρίκια ανεβαίνει κατά δω.
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Στ' άρματα λεβέντες μου. (όλοι οι κλεφτες σηκώνονται με τ' άρματά τους και κυκλώνουν τον καπετάνιο- μόνο ο τραυματίας μένει στη θέση του)
- ΠΑΝΑΓΗΣ : Δεν μπορείς να τα βάλεις μαζί τους καπετάνιο, είναι ολόκληρο λεφούσι. Άλλωστε ο παπα-Φώτης σε περιμένει στην Κάτω Ρεματιά για να κινησετε για την Αγία Λαύρα, οπού σας θέλει ο Δεσπότης.
- ΟΔΥΣΣΕΑΣ : (έχει έρθει τρέχοντας) Καπετάνιο, να πάρουμε θέσεις στα μετερίζια, οι μεμέτηδες είναι κάτω στο διάσελο. Τώρα είναι ευκαιρία να τους ρίξουμε.
- ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : Όχι Οδυσσέα, δεν είναι η ώρα. Φορτώσου τον λαβωμένο και σεις παλικάρια μου τα όπλα σας. Φεύγουμε.
- ΔΗΜΟΣ : Όχι καπετάνιο, εγώ θα μείνω! (ανοίγουν δεξιά κι αριστερά ο τραυματισμένος πλησιάζει σέρνοντας το πόδι του- στέκεται απέναντι από τον καπετάνιο – ο καπετάνιος πάει να αντιδράσει μα ο λαβωμένος συνεχίζει) Με μένα εμπόδιο θα σας φτάσουν οι Τούρκοι. Δώστε μου ένα όπλο κι αρκετά φουσέκια κι αφήστε με εδώ. Θα τους καθυστερήσω και δεν θα σας προλάβουν. Θα πάρω όσους μπορώ μαζί

μου.... Μον' πέστε της μάνας μου ότι πέθανα για την πατρίδα ...όπως και ο πατέρας μου ...

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ : (έχει καταλάβει ότι δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά). Πάρε το δικό μου τουφέκι λεβέντη μου.(πάει να φύγει μα γυρνάει και τον αγκαλιάζει- σκουπίζει ένα δάκρυ από τα μάτια του- με βραχνή φωνή) Εμπρός παλικάρια (φεύγοντας τον αποχαιρετούν όλοι οι κλέφτες)

ΔΗΜΟΣ : (ταμπουρώνεται πίσω από ένα βράχο στην άκρη της σκηνής) Θεέ μου, βοήθησέ με να μη δειλιάσω! (στηρίζει το όπλο του και περιμένει) (εμφανίζεται ο πρώτος Τούρκος στην άκρη της σκηνής-ακούγεται πυροβολισμός και πέφτει- ορμούν οι Τούρκοι-βγάζει ο κλέφτης το πιστόλι του και πυροβολεί- πέφτει κι άλλος βγάζει το σπαθί του και πάει να σηκωθεί- ένας τρίτος τον πυροβολεί και τον τραυματίζει θανάσιμα- γέρνει πάνω στο βράχο- μπαίνει ο αρχηγός των Τούρκων- κοιτάζει γύρω του και πλησιάζει το νεκρό- στέκεται από πάνω του – σκύβει και σηκώνει το σπαθί του νεκρού- με το σπαθί κατεβασμένο απομακρύνεται σκεπτικός – τον πλησιάζει ένας στρατιώτης)

ΤΟΥΡΚΟΣ 1 : Τι είναι εφέντη μ' ;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ : Τι νάναι βρε Βελή. Βλέπεις το παλικάρι ; έμεινε για να γλιτώσουν οι άλλοι. Και πώς να πολεμήσεις κάποιον που δε φοβάται το θάνατο. Πώς να κρατήσεις σκλαβωμένο ένα λαό που δε φοβάται να πεθάνει για την πατρίδα του.

ΤΟΥΡΚΟΣ 1 : Τι ' ναι αυτά που λες εφέντη μου ; δεν καταλαβαίνω ;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ : Πάρτε το παλικάρι και αφού το πλύνετε να το παραδώσετε στους γονείς του να το θάψουν. Δεν κάνει μα τον Αλλάχ τέτοιο λεβέντη να τον φάνε τα σκυλιά ! Πάμε !

Β Παρουσιαστής : Ο αγώνας δεν ήταν εύκολος. Σκοτώθηκαν χιλιάδες Έλληνες. Όλος ο κόσμος θαύμασε την παλικαριά και την αυτοθυσία των Ελλήνων.

Α Παρουσιαστής : Η επανάσταση άρχισε τέλη Ιανουαρίου του 1821 όμως την γιορτάζουμε σήμερα, στις 25 Μαρτίου γιατί θέλουμε να τιμήσουμε την πίστη μας, γιατί αυτή κράτησε ζωντανό τον Ελληνισμό τα μαύρα αυτά χρόνια. Η Παναγία ήταν το αποκούμπι τους αυτά τα δύσκολα χρόνια. Ας ψάλουμε στην Παναγία Θεοτόκο που τον Ευαγγελισμό της γιορτάζουμε σήμερα.

«ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ»

Εθνικός Ύμνος